

Nedjeljni nagovor Pape Lava XIV.

Draga braćo i sestre, blagoslovljena vam nedjelja!

Danas nam Isus u Evanđelju govori o svadbenoj gozbi koju je kralj priredio za svoga sina (usp. Mt 22,1-14). Vjenčanje sina poseban je trenutak za svaku obitelj, a ovaj sretni otac želi svoju radost podijeliti sa svima. Priređuje gozbu i poziva mnoge uzvanike.

Sveti Toma Akvinski u tom smislu kaže da se dobro po svojoj naravi širi i daruje drugima: “Dobro je po svojoj naravi sklono širiti se / *Bonum dicitur diffusivum sui*” (Summa theologiae, I, q. 5, a. 4, ad 2). I slika koju nam donosi današnja prispodoba, u jednom konkretnom životnom kontekstu, govori nam o toj stvarnosti. Kada se dogodi nešto dobro, u nama se upali svjetlo koje nas potiče da i druge uključimo u svoju sreću. No, suočeni s tako lijepim darom, uzvanici se, umjesto da se pridruže slavlju, povlače i radije nastavljaju baviti se svojim poslovima. Neki čak, razdraženi, vrijeđaju kraljeve glasnike, pa ih i ubijaju. Nažalost, i to se događa: dobro koje nudimo nije uvijek shvaćeno, prepoznato i cijenjeno. Štoviše, ponekad se pogrešno protumači i odbaci. No, to nas ne smije obeshrabriti. Kralj, suočen s odbijanjem, ne otkazuje svadbu niti prekida slavlje. Naprotiv, svoj poziv upućuje još većem broju ljudi, šaljući svoje sluge na ulice da ih pozovu kako bi radost mladenaca postala dar svima.

U ovom se trenutku pitamo: koga predstavljaju protagonisti ove prispodobe? Sveti Jeronim u kralju prepoznaje nebeskoga Oca, u zaručniku Isusa, a u zaručnici Crkvu (usp. Tumačenje Matejeva evanđelja, knjiga III, pogl. 22). Među protagonistima ove priče nalazimo se, dakle, i mi, koje je Gospodin izabrao da s Njime dijelimo svoj život i da zajedno s Njime budemo nositelji života. Svadbena gozba pripada nama, a dvorana u kojoj se održava gozba naše su crkve, naši domovi i mjesta na kojima živimo. Ondje nam Kraljev Sin, Isus Krist, svakoga dana iznova očituje svoju ljubav i čeka naš “da”. Ondje ga susrećemo odjeveni, poput zaručnice, u bijelu haljinu krštenja i ukrašeni draguljima dobrih djela koja nas približavaju Bogu i jedne drugima.

Radost koju naviještamo nije, dakle, nešto umjetno, nego duboko, konkretno i stvarno. Ona je lijepa poput lica ljudi koje susrećemo i istinita poput rada, osmijeha, suza, stisaka ruke i dobrih djela koja obilježavaju našu svakodnevicu. Ta je radost Božji dar za spasenje svijeta.

Zato molimo Mariju, Majku Gospodinovu, da nam pomogne rasti u toj radosti i da ju uvijek i posvuda naviještamo, čak i ondje gdje ju ne razumiju, velikodušno, hrabro i s vjerom.